

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania T. S.A. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
z udziałem A.Ł., A.Ł.1, R.Ł., D.P., A.D., K.D., J.U., P.W., A.B., W.S., A.Ś. oraz
zainteresowanej L. Spółki z o.o. w W.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 maja 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt III AUa 854/21,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie na rzecz T. S.A. w W. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 marca 2021 r. w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

- zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 8 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że A. L. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 16 lipca

2014 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 17 lipca 2014 r. do 8 grudnia 2015 r.;

- zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 8 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że R. Ł. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 29 lipca 2014 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 30 lipca 2014 r. do 8 grudnia 2015 r.;

- zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 8 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że A. Ł. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 sierpnia 2015 r. do 8 grudnia 2015 r.;

- zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 9 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że A. Ś. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 16 kwietnia 2015 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 17 kwietnia 2015 r. do 9 grudnia 2015 r.;

- zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 9 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że W. S. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika

składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 sierpnia 2015 r. do 9 grudnia 2015 r.;

- zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 9 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że D. P. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 30 września 2014 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 października 2014 r. do 9 grudnia 2015 r.;

- zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 7 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że K. A. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 sierpnia 2015 r. do 7 grudnia 2015 r.;

- zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 9 grudnia 2015 r. nr [...]w ten sposób, że stwierdził, że J. U. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 sierpnia 2015 r. do 9 grudnia 2015 r.;

- zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 7 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że A. B. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 30 września 2015 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 października 2015 r. do 7 grudnia 2015 r.;

- zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 9 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że P. W. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 28 lutego 2015 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 marca 2015 r. do 9 grudnia 2015 r.;

- zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 7 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że A. D. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2014 r. i nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 września 2014 r. do 7 grudnia 2015 r.

W pozostałym zakresie Sąd pierwszej instancji oddalił odwołania, zasądził od T. S.A. w W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie kwotę 16.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a w pozostałym zakresie koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie zniósł.

W ocenie Sądu rozpoznającego sprawę w pierwszej instancji, w okolicznościach sprawy kluczowym było rozstrzygnięcie, czy zawarta przez odwołującą się spółkę i L. sp. z o.o. umowa z dnia 26 maja 2014 r., którą strony określiły umową o świadczenie usług dziennikarskich, grafiki komputerowej, montażu materiałów telewizyjnych i charakteryzacji wraz z przejęciem pracowników i współpracowników T. S.A., w myśl art. 23 k.p., faktycznie skutkowałą dla podmiotu, który formalnie przejął części zakładu pracy wraz z pracownikami - z obowiązkiem uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne przejętych pracowników. W ocenie Sądu pierwszej instancji, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że czynności związane z przejęciem pracowników, które zaszły pomiędzy odwołującą a L. Sp. z o.o., były czynnościami pozornymi, mającymi na celu obejście przepisów prawa, bo zmierzającymi jedynie do

wywołania za pomocą stworzonej dokumentacji wrażenia, że doszło do przejęcia części zakładu pracy przez innego pracodawcę, podczas gdy faktycznie nie zaistniały przesłanki skutkujące takowym przejęciem. Sąd wyjaśnił, że pracownicy odwołującej się spółki wykonywali wciąż te same czynności, podporządkowując się poleceniom tego samego pracodawcy - odwołującej się spółki, wykorzystując do wykonywania obowiązków pracowniczych jego środki pracy. Zakres obowiązków ubezpieczonych, jak i sposób ich wykonywania nie uległ zmianie po dniu 1 lipca 2014 r. Pracownicy L. sp. z o.o. nie wydawali ubezpieczonym poleceń służbowych. Po zawarciu umowy pomiędzy odwołującą a zainteresowaną, „przekazani pracownicy” pracowali nadal od dnia 1 lipca 2014 r. w tym samym miejscu i według tych samych zasad, które obowiązywały u dotychczasowego pracodawcy, tj. T. SA. Nowy pracodawca nie wydawał poleceń pracownikom, nie nadzorował ich pracy, bowiem jego pracownicy nie byli merytorycznie przygotowani do merytorycznego nadzorowania pracy przejętych pracowników. Ich rola sprowadzała się do ułożenia grafików pracy, przekazania ich pracownikom oraz zebrania danych niezbędnych w zakresie ułożenia grafiku pracy przy uwzględnieniu terminów planowanych urlopów, danych o nieobecnościach pracy, w tym usprawiedliwionych zwolnieniami lekarskimi od pracy. Przejęci pracownicy zajmowali również te same stanowiska z takim samym zakresem obowiązków i warunkami płacowymi i merytorycznie co do zasady podlegali tym samym przełożonym, co przed dniem 1 lipca 2014 r.

Co istotne, Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że z pracy przekazanych pracowników po dniu 1 lipca 2014 r. nadal korzystała T. S.A. a nie podmiot będący formalnie ich pracodawcą bo to T. S.A. zajmowała się produkcją telewizyjną i to był zasadniczy przedmiot jej działalności. Spółka nie wykazała aby poza czynnościami zlecanymi na rzecz T. S.A. powierzała przejętym pracownikom czynności na rzecz jakichkolwiek innych podmiotów albo, że samodzielnie zajmowała się produkcją telewizyjną co dowodziłoby temu, że wraz z pracownikami przejęła także zadania, czy wycinek zadań realizowanych dotychczas przez T. S.A. a których ta ostatnia zaprzestałaby realizować. L. Sp. z o.o. faktycznie nie była samodzielna w zakresie terminu udzielania urlopów pracownikom oraz w zakresie planowania grafików, a także kompletowania zespołu przeznaczonego do wydania konkretnego zadania. Decyzje w tym zakresie były uzależnione od grafików/planów przesyłanych przez T.

S.A., bądź po wyrażeniu zgody na to przez T. S.A. W tej sytuacji nie może być mowy o faktycznym sprawowaniu przez L. sp. z o.o. zwierzchnictwa, nadzoru pracowniczego nad przejętymi pracownikami, bo to nadal pozostawało w gestii T. S.A. Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, zasadnie uznał organ rentowy, że z dniem 1 lipca 2014 r. nie doszło do przejścia części zakładu pracy na rzecz L. sp. z o.o. Tym samym ubezpieczeni od dnia 1 lipca 2014 r. pozostawali pracownikami odwołującej się spółki i w konsekwencji podlegali oni obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek – T. S.A.

Na skutek apelacji T. S.A. w W. i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 marca 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2022 r., zmienił zaskarżony wyrok w pkt 13 w ten sposób, że zasądził od T. S.A. w W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie kwotę 3.120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, oddalił apelację T. S.A. w W. w pozostałej części oraz oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie w całości, a także zniósł między stronami koszty zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej. Zdaniem Sądu drugiej instancji, apelacja T. S.A. podlegała uwzględnieniu, ale tylko co do zmiany w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego, w pozostałym zakresie apelacja T. S.A. oraz apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych podlegały oddaleniu. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i poczynił ustalenia w zakresie istotnym dla przedmiotu sprawy. Przy tym w sposób wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe, wyprowadził logiczne i spójne wnioski ze zgromadzonego materiału dowodowego, na podstawie których ustalił prawidłowy stan faktyczny w sprawie. Wobec tego Sąd Apelacyjny w pełni zaaprobował ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjął za własne.

W skardze kasacyjnej z dnia 22 lipca 2022 r. pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zaskarżył w części wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 kwietnia 2022 r.,

tj. w zakresie w jakim w pkt I, II i III oddała apelację organu rentowego od wyroku Sądu I instancji zmieniającego zaskarżone decyzje, poprzez ograniczenie okresów podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w T. S.A wobec ubezpieczonych, zmianie wysokości kosztów zastępstwa prawnego za I instancję oraz w zakresie w jakim znosi między stronami koszty postępowania w instancji odwoławczej.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenia prawa procesowego, tj.

- art. 327¹ k.p.c. poprzez nie wyjaśnienie w uzasadnieniu na jakiej podstawie Sąd Apelacyjny uznał iż nastąpiło rozwiązanie umowy o pracę pomiędzy T. S.A., a Ubezpieczonymi;

- art. 382 k.p.c. w zw. z art. 473 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie, iż współpraca Ubezpieczonych z T. S.A. zakończyła się z chwilą rozwiązania umowy o pracę z L. Sp. z o.o., pomimo, że okoliczność kontynuowania współpracy, jak i forma współpracy Ubezpieczonych, nie była w ogóle badana i wyjaśniana w trakcie toczącego się postępowania;

- art. 245 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie faktu, iż świadectwo pracy jest dokumentem prywatnym stanowiącym jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, iż strony wygrały i przegrały proces w jednakowym rozmiarze pomimo, że Sąd II instancji rozstrzygnął, iż nie doszło do przejęcia części zakładu pracy, przy jednoczesnym ograniczeniu rozstrzygnięcia decyzji do wskazania daty, w jakiej zdaniem Sądu ustał stosunek pracy Ubezpieczonych z T. S.A.;

- art. 100 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, tj. uznanie, iż strony wygrały i przegrały proces w jednakowym rozmiarze.

W skardze kasacyjnej podniesiono także zarzut naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

- art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez ich niezastosowanie;

- art. 30 § 1 pkt 3 i § 3 k.p. w związku z art. 60 k.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez przyjęcie, że w niniejszej sprawie doszło do skutecznego rozwiązania umowy o pracę w sytuacji gdy T. S.A. nie złożyła Ubezpieczonemu skutecznego oświadczenia woli w tym zakresie oraz uznanie, że rozwiązanie umowy o pracę może nastąpić przez doręczenie pracownikowi świadectwa pracy;

- art. 97 § 1 k.p. w związku z art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez niewłaściwą wykładnię oraz uznanie, że świadectwo pracy wystawione przez L. stanowi oświadczenie woli T. S.A. o rozwiązaniu umowy o pracę z ww. Ubezpieczonymi tym bardziej, iż świadectwo pracy jest oświadczeniem wiedzy pracodawcy a nie woli, wydawane jest w następstwie rozwiązania stosunku pracy, co wyłącza możliwość uznania, że wywołuje skutek rozwiązania stosunku pracy;

- art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 266 w zw. z art. 23¹ k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie, tj. pominięcie funkcji ochronnej powołanych przepisów względem pracowników/Ubezpieczonych poprzez przyjęcie, iż rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L.), który faktycznie nie przejął pracowników jest skuteczne wobec pracowników/Ubezpieczonych;

- § 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych/ poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego łącznie w wysokości 3.120,00 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a w sytuacji uznania przez Sąd Najwyższy, że podstawa naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona, wnoszę o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy poprzez oddalenie odwołania odwołującej spółki oraz o zasądzenie od odwołującej spółki na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik organu rentowego wskazał, iż skarga jest oczywiście uzasadniona. Zdaniem skarżącej rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L. - podmiot który w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) nie związany żadnym węzłem prawnym z T. S.A. i Ubezpieczonymi nie może być uznane za wystarczającą przesłankę do uznania, iż stosunek pracy zawarty z T. S.A. ustał, z uwagi na fakt, iż samo świadectwo pracy wskazujące na datę rozwiązania stosunku pracy nie jest jednostronną czynnością pracodawcy wskazującą na zamiar rozwiązania umowy, tylko oświadczeniem wiedzy pracodawcy, który sporządzając świadectwo pracy pozostaje w słusznym bądź mylnym przeświadczeniu, że dany stosunek pracy uległ rozwiązaniu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik T. S.A. wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącego kasacyjnie na rzecz odwołującej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Artykuł 398⁹ § 1 k.p.c. zawiera enumeratywny katalog przyczyn kasacyjnych, których wystąpienie warunkuje przyjęcie skargi do rozpoznania. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę w razie ziszczenia się co najmniej jednej z przesłanek w postaci: wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego, dostrzeżenia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wystąpienia prawdopodobieństwa ziszczenia się przyczyny nieważności postępowania, jak również w wypadku oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skarga kasacyjna, wbrew twierdzeniom skarżącej, nie jest oczywiście uzasadniona. Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze

prima facie zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. W piśmiennictwie wskazuje się, że przyczyna kasacyjna z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. odnosi się do oczywistego naruszenia prawa polegającego na niewątpliwej sprzeczności rozstrzygnięcia z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo na wydaniu go w wyniku oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwym stosowaniu prawa, w tym np. stosowaniu nieobowiązujących przepisów czy wydaniu orzeczenia nienadającego się do wykonania. Niezbędne jest wykazanie za pomocą prawnych i faktycznych przesłanek, że w zasadniczym postępowaniu kasacyjnym skarga zostanie rozstrzygnięta na korzyść skarżącego. Ciężar wykazania, że skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania spoczywa na stronie skarżącej. Tymczasem treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane. Sugerując oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, strona skarżąca nie wskazała nawet przepisów prawnych, w których kwalifikowanym naruszeniu upatruje tej przesłanki przedsądu. Zdaniem Sądu Najwyższego, zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentacja, mająca uzasadniać oczywistą zasadność skargi, w istocie stanowi próbę podważenia przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji oceny materiału dowodowego oraz dokonanych na jego podstawie ustaleń faktycznych. Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącą w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi. Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie zajmuje się oceną materiału dowodowego, nie ma również

kompetencji do kontrolowania prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd drugiej instancji według kryteriów opisanych w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

[SOP]

[ms]